

Medlemmer, der saa stærkt kritiserer Statsbanerne, kan kende Personalets Synspunkter paa dette Omraade, ganske kort citere, hvad dette Blad indeholdt for ganske kort Tid siden. „Jernbanetidende“ skrev: „Vi vil heller ikke afvise den Mulighed, at der kan være andre Omraader, hvor der kan indføres Beparelser, og vi skal ikke have imod, at det, som antydet i forskellige Regeringsblade, bliver undersøgt, om Personalets Arbejdskraft udnyttes i det Omfang, som Staten er berettiget til at forlange. Er der mere Personale omkring paa Stationer og andre Arbejdspladser, end det er nødvendigt at have til Tjenestens forsvarlige Udførelse, ja, saa har Personalet som saadant ingen Interesse i, at disse Tilstande opretholdes. En utidig Ødslen med Arbejdskraft er ikke efter vort Ønske, da vi er overbeviste om, at det paa andre Omraader, hvor vi har langt større Interesser, giver Tilbageslag“. Dette viser tydeligt og klart, at man indenfor Organisationerne har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold og vil yde den højtærede Trafikminister al den Hjælp som paa nogen Maade muligt.

Et tredie Spørgsmaal, som er omtalt af den ærede Ordfører for Venstre, angaar Lønningerne. Jeg skal paa dette Omraade fatte mig ganske kort. Jeg vil kun sige, at det var ikke Tjenestemændene, der var de første ved Krigens Udbrud til at kræve Lønningerne forbedret. Tjenestemændene skrev netop i „Jernbanetidende“, at paa Grund af de vanskelige Forhold, der var for Landet, maa vi tage vore Krav tilbage af Hensyn til hele Samfundets Vel, og den højtærede Kirkeminister, der den Gang endnu udgav det senere saligt hensovede Blad „Tiden“, skrev jo ogsaa i dette en Artikel, hvori han paaskønnede Tjenestemændenes Optræden. Men man maa erindre, at Tjenestemændene ikke havde faaet nogen Lønningsforbedring siden 1908, og at Priserne paa Livsfornödenheder fra 1908—1914, da Krigen udbrød, allerede var steget med 20 pCt., og at de heller ikke de første Aar af Krigen fik et Dyrtidstillæg, der svarede til Prisstigningen. Det vilde blive for vidtløftigt at komme ind paa, hvorledes Dyrtiden har formet sig under Krigen, men der har jo ikke været givet nogen Godtgørelse for de Prisstigninger, der kom, i alt Fald i de første Aar af Krigen, selv om jeg maa sige, at Lønningslovene paa den Tid, da de blev givet, var et stort Fremskridt for Tjenestemændene. Men naar det ærede Medlem Hr. Brorsen paakalder hele Rigsdagens Solidaritet overfor alle nye Lønkrav, saa

synes jeg, at Rigsdagsmedlemmernes Kollegialitet og deres Solidaritetsfølelse nok kunde paakaldes til skønnere og smukkere Formaal end netop dette. Hvis man standser Lønskruen, saa maa man virkelig ogsaa standse Aarsagen til den. For nogle Maaneder siden, da vi havde den anden Regering, skrev Venstrepressen Gang paa Gang: Stop Rode, saa stopper vi Dollaren! Men jeg vil sige: Stands Prisstigningen, saa standser vi ogsaa Lønskruen.

Det Løntillæg, som Tjenestemændene fik den 1. Oktober, var 13½ Kr. pr. Maaned. Jeg talte i Gaar med en Tjenestemand, som oplyste mig om, at hans Familie bestod af 4 Personer, og alene det Kvantum Mælk, de hver Dag brugte, var i de sidste Maaneder undergaaet en Prisstigning, der tog de 8 Kr. af de 13 Kr. 50 Øre, han fik i forøget Dyrtidstillæg. Der blev saaledes ikke mere end 5 Kr. 50 Øre tilovers til samtlige andre Prisstigninger, deriblandt Prisstigningen paa Brændsel.

Jeg vil sige til den højtærede Regering — og det berørte den ærede Ordfører for vort Parti, Hr. Rasmussen, ogsaa i sin Ordførelse —, at Venstre stadig har været de mest interesserede i, at vi fik en Revision af Konjunkturtillæget og fik den snarest muligt. Nu afsløres dette Ønske paa den Maade, at det viser sig, at man med en Revision kun mente en Revision nedad og ikke noget som helst andet. Jeg troede, at naar Konjunkturerne gik den anden Vej, saa havde Tjenestemændene et Krav paa ogsaa at komme i Betragtning, men det viser sig altsaa, at Meningen har været den, at der kun skulde reguleres nedad og aldeles ikke opad. Nu er jeg ikke iblandt dem, der vil gøre sig til Talsmand for, at Tjenestemændene er alt i Samfundet, og at alt skal dreje sig om Tjenestemændene. Men jeg ønsker ganske vist, at Tjenestemændenes Arbejde skal vurderes paa retfærdig Maade, og at Tjenestemændene i nogen Grad bliver medbestemmende med Hensyn til de Forhold, hvorunder de skal leve og virke, og jeg tror, at i det lange Løb vil det være det rigtigste, at dette sker.

Den højtærede Trafikminister var inde paa en Omtale af Landpostbudene. Jeg har ikke kunnet faa Fortrykket af den højtærede Ministers Tale, men jeg fik det Indtryk, at han udtalte, at Tjenestemandsløven for Landpostbudenes Vedkommende havde været den danske Stat en dyr Historie. Den højtærede Trafikminister sagde, at der var adskillige Tjenestemænd blandt Landpostbudene, der havde under 8 Timers Tjeneste, og de skulde for det Arbejde, de